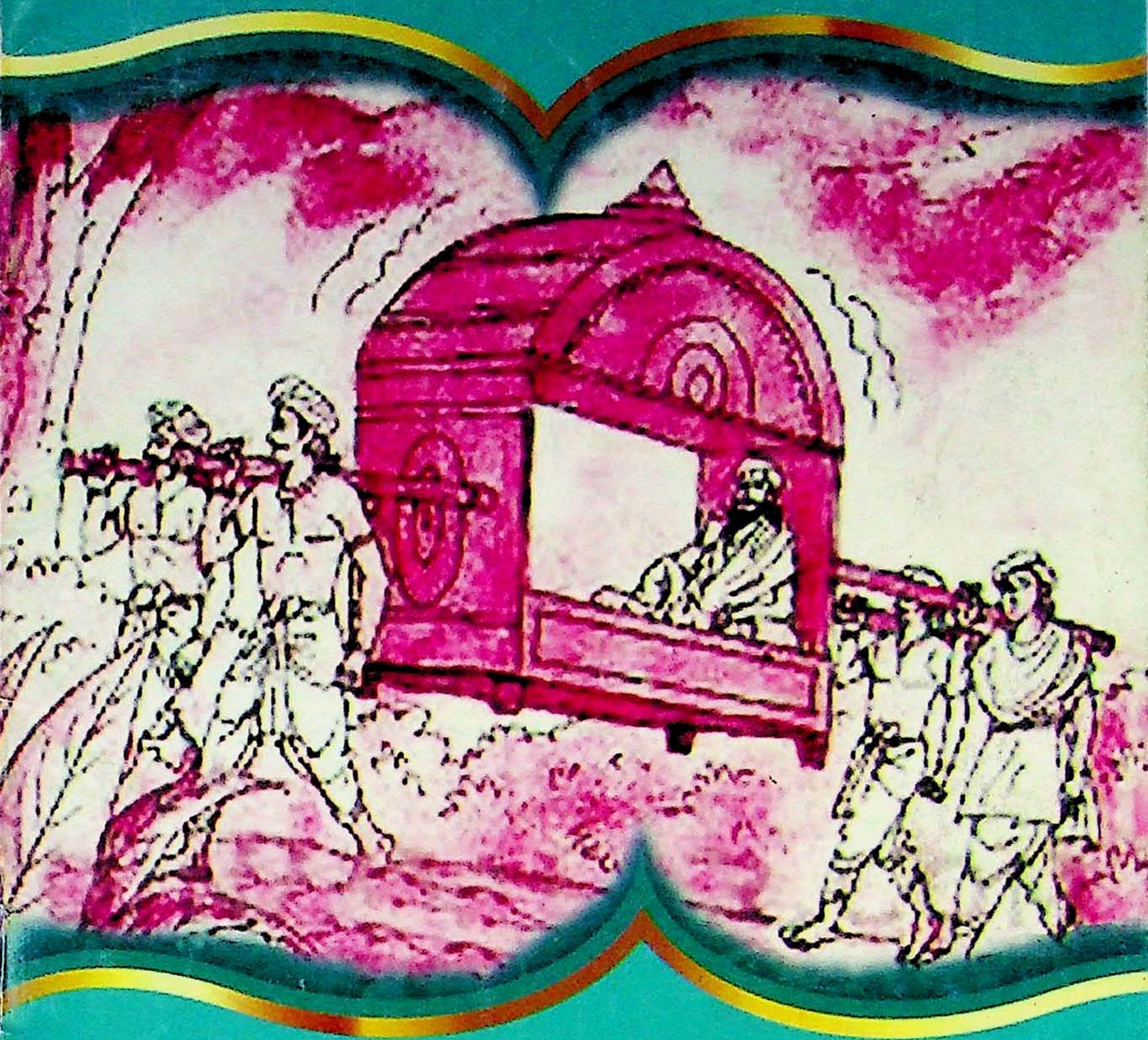

இதுவா அறம்?

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

இதுவா அறம்?

முதுமுனைவர்

இரா. இளங்குமரனார்

திருவள்ளூர் நிலையம்

7, இராமன் தெரு, திருநகர்,

மதுரை - 625 006

நூற்குறிப்பு

நூற்பெயர்	ஓதுவா அறம்?
ஆசிரியர்	இரா. இளங்குமரன்
மொழி	தமிழ்
பொருள்	திருக்குறள் ஆய்வு
முதற் பதிப்பு	மே 2018
பக்கம்	iv + 20 = 24
எழுத்து	13 புள்ளி
தாள்	16 வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	1/8
படிகள்	500
விலை	உருவா. 15/-
உரிமை	ஆசிரியர்க்கு
வெளியீடு	வாலறிவன் திருக்குறள் மன்றம் நெய்வேலி.
நூலாக்கம்	“தி பிரிண்டிங்கு அவுசு” திருச்சி - 23

நூல் கிடைக்குமிடம் :

- ◆ நூலாசிரியர்
9442760616
- ◆ 2, பிச்சையம்மாள் நகர்,
காசாமலை, திருச்சி - 23.
9940704702

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

திருக்குறள், 'கடுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டியது' எனவும், 'அணுவைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகட்டியது' எனவும், 'தீனையளவு போதாப் பனிநீர் பனையளவு காட்டுவது ஒப்பது' எனவும் பாடு புகழ் பெற்றது.

திருக்குறள் ஒவ்வொரு பாவும் ஒரு நூலாகும் தன்மையது. அவ்வளவு விரிபொருளது ; காதம் மணக்கும் மணத்தைக் கடுகாக்கி வைத்தாற் போன்றது. 'அறிதோறும் அறியாமை' காணவைத்து, 'நவில் தொறும் நல் நயமாகி', 'தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி'யாம், 'நுண்மாண்நுழை' புலத்தினது. இதனால், மிக விரிந்துபடாமல் ஓரொத்த அளவால் (32 பக்க அளவில்) நாற்பது நூல்கள் ஒருவரிசையாய் வெளிப்பட உள்ளன. அதன் முதல் நூல் 'தக்கார் தகவிலர்' என்பது. அடுத்தது இது.

நூல்வளம் வேண்டும் குறள்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்நூலைக் காண்பாரும், தாம் கருதும் குறள், ஐயம், விளக்கம் ஆயன பற்றி எழுதினும் தக்க வாறு போற்றிக் கொள்ளப்படும்.

“அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை”

என்னும் குறட்பாவுக்குப் பழைய உரையாசிரியர்கள் உரையும் புத்துரையார்கள் உரையும் இருவேறு திறமாய் இயலுதல் வெளிப்படை. இதனை இருபாலும் ஆய்ந்து, எடுத்துக்காட்டும் இயலறமும் தோர்ந்து, வள்ளுவ வழிப் பொருள் ஈதே எனத் தெளிவிக்கும் ஆய்வு ஈதாம்.

அடுத்து “அல்லல் அருளாள்வார்க்கு இல்லை” என்னும் குறள் விளக்கம் வெளிப்படும்.

பாவாணர் ஆய்வு நூலகம்
திருநகர்
மதுரை - 6.

தமிழ்த் தொண்டன்
இரா. இளங்குமரன்
29.7.1992

இப்பதிப்புரை

'அறம்' என்றால் என்ன? எனவினால் அவர்கள் நினைவில் அறஞ்செய விரும்பு (தருமம் செய விரும்பு) என்பதுவே முன்னிற்கிறது.

வள்ளுவர் கூறும் "மனத்துக்கண் மாசின்மை" முன்னே நிற்பது இல்லை! மனமாசால் தான் உணவு மாசாகிறது. நீர் மாசாகிறது. காற்றுமாசாகிறது! வாழ்வே மாசாகிறது.

மனமாசு அற்றால் எல்லாமும் அறமாம்; ஆக்கமாம். ஒருவன் சிவிகையில் இருப்பது அறத்தால், அவனைச் சுமப்பவனாக இருப்பது ---- என்றால்,

"மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும்

கீழல்லார் கீழல் லவர்"

என்பதற்கு மறுமொழி என்ன?

"பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணூம் உள"

என்பது என்ன?

இன்ப அன்புடன்

இரா. இளங்குமரன்

நன்றியுரை

இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளின் முன்னே வெளிவந்த நூலின் மீள்பதிப்பு 'இதுவா அறம்?' என்னும் இச்சுவடி. திருச்சிராப்பள்ளி ஊரகம் வாழ்பேரன்பர் பேரினப்பற்றாளர், உண்மை காண் வேட்கையர் திருநிறை இமய வரம்பனார் - சுசீலையார் ஆகிய இணையர் கொடையால் வெளியிடும் வாய்ப்புப்பெற்றது; அவர்களுக்கும் இதனை அச்சிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பெருந்தகை பி. தமிழகனார் அவர்களுக்கும் அச்சிடும் திருச்சிராப்பள்ளி அச்சுக் குழுமத்தினர்க்கும் நன்றி பெரிதுடையேன்.

இன்ப அன்புடன்

இரா. இளங்குமரன்

இதுவா அறம்?

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா

“அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை”

என்னும் குறளின் விளக்கமே இச்சுவடி.

பொருள்

அறன் வலியறுத்தல் அதிகாரத்தின் ஏழாம் பாடலாக இது உளது. இதற்கு
உரை கண்ட பரிமேலழகர்,

“அறத்தின் பயன் இதுவென்று யாம் ஆகம அளவையான் உணர்த்தல்
வேண்டா; சிவிகையைக் காவுவானோடு செலுத்துவானிடைக் காட்சியளவை
தன்னானே உணரப்படும்” என்கிறார்.

விளக்கம்

அறம் செய்தவர் அவ்வறத்தால் சிவிகை செலுத்துவாராகவும், அறம்
செய்யாதார் சிவிகை காவுவார் (சுமப்பார்) ஆகவும் உள்ளனர் என்று
பரிமேலழகர் கருதுகின்றார். மணக்குடவர் பரிதியார், காளிங்கர் முதலியோரும்
இக்கருத்தையே உரைக்கின்றனர்.

ஆய்வு

அறம் செய்தார் அடையாளமும் அறம் செய்யார் அடையாளமும்
இவையா? இவை என்றால் உழைப்பார் - அனைவரும் அறம் செய்யார்
என்றும், உடல் உழைப்பும் - பொதுவில் உழைப்பும் - இல்லார் அறம் செய்தார்
என்றும் ஆகி, உழைப்புக்கு இழிவும், உலகுக்குப் பாழும் ஆமே!

ஓர் ஓட்டுநர்

இன்னுந்து பேருந்து ஆகியன ஓட்டுநராக இருப்பார், நன்கு முயன்று
உழைத்து, பணத்தைச் சேமித்து, தாமே வண்டிக்கு உரிமையராய் -
உடைமையராய் - தமக்கென ஓட்டுநர் வைத்துக் கொள்ளும் நிலைக்கு

வருதலைக் காண்கிறோமே! இந்நிலை அறம் செய்தல், அறம் செய்யாமை என்பவற்றின் முரணாக அல்லவோ ஆகின்றது.

முன்னே பணவாய்ப்பு இல்லை ; அப்பணவாய்ப்பை உழைப்பாலும் சிக்கனத்தாலும் உண்டாக்கினான்; அதனால் தனக்கோர் ஓட்டுநர் வைத்துக் கொள்ளவும், வண்டியொன்றையோ பலவற்றையோ உடைமையாக்கிக் கொள்ளவும் வாய்ப்புப் பெற்றான் என்பதே வாழ்வியல் நடைமுறையன்றோ!

அறமும் தவமும்

உழைப்பு இன்றி ஓய்வாக இருந்து கொண்டு நலன்களை எல்லாம் நுகர்வதே அறப்பேறு என்றால், உழைப்பவரின் உழைப்புக் கொடையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, உழையாமல் நுகரும் பாவத்திற்குத் தண்டனை, இல்லையா? அத்தண்டனையை அடையவா அறம் தள்ளிவிடும்?

அறத்தின் பயன் 'இன்பம்' என்னின், "பிறரை வருத்தி ஒருவன் பெறும் இன்பம் அறத்தின் வழி இன்பம் தானா?"

"அறத்தான் வருவதே இன்பம், மற்றெல்லாம் புறத்த புகழும் இல" என்கிறாரே வள்ளுவர்? இனித் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப் பொறுத்தலும், பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யாமையுமே தவம் என்பதும் குறள் அல்லவோ!

"உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்கு உரு"

ஆகவும், தவத்தர் எனப்படுவார் இம்மெய்த் தவம் கொள்ளாராய்ச் சிவிகையைச் சுமப்பார் துன்புற, தாம் இருந்து இன்புறு நிலை, அறந்தந்த - அறத்து வழிப்பட்ட - தவநிலை எனலாமா? கூறக் கூடாததை, அறநூல் கருத்தாகக் கூறலாமா?

எதிர் நிலை

அரண்மனை வாழ்வினரும் துறவரும் பல்லக்கேறிச் சென்ற காட்சியைக் கண்டு அதனைச் செய்வின்மைமேல் ஏற்றிக் கூறுவாரை மறுக்க வந்த வள்ளுவத்தைச், செய் வினைச் சார்பாகக் காட்டி விட்டனவே பரிமேலழகர் முதலானவர் உரைகளாம்.

அறத்தாறு

"அறத்தாறு இதுவென வேண்டா" என்று தொடங்கும் போதே, "அறத்தாறு இது" என்பது தானே முதற்கண் நிற்கின்றது. அதனை அறிந்து கொண்டுதானே 'என வேண்டா' என்பதன் பொருளை ஆராய வேண்டும்.

“மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்”

என்கிறாரே வள்ளுவர்,

அறம்

“அறம் என்பது ‘தருமம்’ எனப்படும் கொடையன்று; மனத் தூய்மையே அறம்” என்று தெளிவிக்கிறார்.

கொடைஞர் என்பார் அனைவரும் அறவோர் ஆகார்; அவர் கொடைஞரும் வள்ளன்மையரும் ஆவரேயன்றி, அறவர் ஆகார். அறவரும் அவருள் இருக்கலாம் என்று கண்டு கொள்ளத் தூண்டுகிறார் வள்ளுவர்.

மனம் தூயதாம் அளவு, எவ்வளவு? முழுதுறு தூய்மையா? சற்றே குறைந்த தூய்மையா? மிகக் குறைந்த தூய்மையா? அத்தூய்மையின் அளவுக்குத் தகவே அறத்தின் அளவும் ஆகும் என்பதால்,

“மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்”

என்றார். இதனால் அரைகுறை மனத்தூய்மையர் முயன்று முயன்று முழுமை எய்தலாம் என்ற வழி முறையையும் சுட்டுகிறார் வள்ளுவர். மனத்திலே மாசு உண்டாயின் சொல்லிலும் செயலிலும் மாசில்லாமல் போகாவே!

“கெடுவல் யான் என்ப தறிகதன் நெஞ்சம்

நடுவொரீஇ அல்ல செயின்”

என்னும் குறளில் (116) நினைத்தலும் செய்தலோடு ஒக்கும் ஆகலின் ‘செயின்’ என்றார்” என்பார் பரிமேலழகர்.

இனி, அறத்தொடு கூடாதவை இவை என்பதை,

“அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்றது அறம்”

என்று எண்ணுகிறாரே வள்ளுவர்.

பொறாமை, ஆசை, சீற்றம், கொடுஞ் சொல் ஆகிய நான்கும் நெருங்கா நெறியே அறநெறி என்னின், வயிற்றுப் பாட்டுக்காக வாயில்லா உயிரிகள் போலத் தாமே அடிமைப் பட்டுக் கிடப்பாரை, அடாவடித்தனமாய் ஏறிக் கழுத்தொடியச் சுமக்கச் செய்தலை அறம் என்பதன் அடித் துகள் தானும் ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

பார்த்த பார்வையிலேயே கண்ணை உறுத்தும் கொடுமையைக் கண்ணோட்டச் செயல் (அருட் செயல்) எனின், கண்ணின் கோளாறு மட்டும் தானா? கருத்துக் கோளாறும் தானே அது.

“செத்தாரைச் சாவார் சுமப்பார்” என்பது எவரும் அறிந்தது. செத்தது நடவாது! அதனைத் தூக்கிச் செல்லல் - இழுத்துச் செல்லல் - உருபிச் செல்லல் வேண்டும். சுமக்கப்படுவார் உயிருடையார் அல்லரோ! உயிர்க்குத்தான் தன்னியக்கம் உண்டே!

ஒரு சுமை தாங்கி

இளஞ் சூரியன் முது சூரியன் என்பார் இரட்டையர். ஒருவர் முடவர், ஒருவர் குருடர்; இருவரும் அம்மான் மகனும் அத்தை மகனும் ஆனவர்.

“பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவறிந்து

ஆள்வினை இன்மை பழி”

என்பதை உணர்ந்து கற்பன கற்றுப், பாவன்மையால் தமிழுலா வந்தவர் அவர். முடவர்க்குக் காலானார் குருடர்; குருடர்க்குக் கண்ணானார் முடவர்; கொண்டு கொடுக்கும் உறவு, பொறிபுலப் புலமையின் கொண்டு கொடுப்பாகவும் விளங்கி, இரட்டைப் பேறு ஆகியது! ஒருவரை ஒருவர் சுமந்த அறமாயிற்று இச்சுமை!

இச்சுமை

‘மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கீன்பம்’ என்பதன்றோ வள்ளுவம். கைக்குழந்தை என்ன, தவழும் குழந்தை என்ன, ஓடும் குழந்தை என்ன அவர்களை எடுத்தணைத்து மகிழாப் பெற்றோர் எவர்? குழந்தையை எடுத்தலிலே, இடுக்குதலிலே, தோளில் சுமத்தலிலே எத்துணை இன்பம்!

இடர்ச் சுமை

இதோ! கன்னிமாரா நூலக வளாகம்! ஒரு கன்னி! ஆம் 15,16 அகவைக் கன்னி! ஆனால் அவளுக்குக் கால்கள் அவள் தாயே கால்கள்! தன் தவழும் குழந்தையை இடுக்கிக் கொண்டு செல்வார் போலச் சுமக்க முடியாத் தளர்ச்சி மூச்சு வழியும் கால் தள்ளாட்ட வழியும் வெளிப்படத் தூக்கிச் செல்கிறார்! ஆம்! கன்னிக் குழந்தையின் கனிவுத் தாயாகவே உள்ளார்! இச்சுமை தவிர்க்க இயலாத் தாய்மைச் சுமை. அறிவியலால் மாற்றி அமைப்பினும் இவ்வருட்சுமை வேண்டியே உள்ளது அவ்வாழ்வு!

அறமே! அறமே!

குழந்தைச் சுமையும் ஊனர்ச் சுமையும் நோயர்ச் சுமையும் அறத்தொடு மாறுபட்ட சுமைகள் அல்ல. அவை இன்பச் சுமையாய், தாய்மைச் சுமையாய் அருட் சுமையாய், கடப்பாட்டுச் சுமையாய் அமைவன. ஆனால் சுமந்து செல்வாரினும் கொழுத்த உடலனாய் நோயிலியாய் இருப்பானை அவனினும் மெலிந்தும் நலிந்தும் வாடியும் வதங்கியும் பசித்தும் நோயுற்றும் கிடப்பாரும்

வயிற்றடிப்பாட்டுக்காகச் சிவிகையில் தாங்கிச் செல்லல் அறம் என்னின் அவ்வறம் தான் அறம் கூற வேண்டும்.

கடிய கோடை ; கொடிய வெப்பம் ; தார்ச் சாலை ; கை வண்டி ; வண்டிமேல் வலிய பாரம் ; எளிய இருவர்; முன்னும் பின்னும் இழுத்தும் தள்ளியும் செல்லல்! சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் காற்காப்பாகப் பசுந்தழைகளை வைத்துக் கட்டிய வறுமை!

அவ்வழியே ஓட்ட நடையாய்ச் செல்லும் மெலிந்த உருவத்தின் கண்ணில் இக்கட்டை வண்டிக் காட்சி தட்டுப் படுகின்றது. வண்டி தள்ளியோடு தாமும் சேர்ந்து வண்டி தள்ளியாய்ச் செலுத்தினார். கூட்டம் திகைத்தது. வண்டி தள்ளிகளின் மனமும் உருகியது!

எவ்வளவு தொலைவு வண்டியைத் தள்ளினார்? மறு நாளும் தள்ளுவாரா? வண்டி தள்ளிகளின் வாழ்வுக்கு விடிவு ஏற்பட்டு விட்டதா? இவ்வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டன அவ்வுணர்வின் அருமை புலப்பட்டது ஆகாது! துடிப்பார்க்கு உதவ ஓடும் துடிப்புணர்வே கருதத் தக்கதாம்.

தவிப்பாரைக் கண்டு தவித்தார் ஒருவர், தாவிச் சென்று தவிப்பகற்ற முந்தும் இவ்வுருக்கம் எங்கே? தடிப்பேறிய உள்ளச் சான்றாய் உடலும் அமைந்திருக்கத் தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் குடிக்கவும் இயலாமல் தகைப்புடன் சுமப்பார்மேல் இருந்து, தேன் கலந்த பாலைத் தெவிட்டக் குடித்து உளர்வார் தடிமை எங்கே?

இக்காட்சி சென்னை நெடுஞ்சாலையில் நிகழ்ந்தது! பிரிவால் உருகி வண்டியைத் தள்ளியவர் அண்ணல் விநோபா பாவே!

வண்டி இழுத்தல்

கூட்டம் ஒன்றற்குச் செல்லுதல் வேண்டும்; மாட்டு வண்டியில் ஏறிச் சென்றார். வண்டி செல்ல வேண்டும் இடம் சென்றது; வண்டியில் இருந்து அவிழ்த்து விடப்பட்ட மாடுகளில் ஒன்றன் கழுத்தில் புண்ணிருக்கக் கண்டார் வண்டியில் வந்த அப்பொழிவாளர். அவர் உள்ளம் புண்ணாயது!

கூட்டம் முடிந்தது ; வண்டிக்கு வந்தார் பொழிஞர்; வண்டியோட்டி மாட்டை வண்டியில் பூட்டப் போனார்; பூட்டாமல் தடுத்தார் பொழிஞர்; “கழுத்துப் புண்ணுடைய மாடு என்பது எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் இவ்வண்டியில் ஏறி வந்திருக்க மாட்டேன். உனக்கு மாட்டுக்குப் புண் இருப்பது தெரிந்தே இருக்கும்; தெரிந்தும் நீ சொல்ல வில்லை. இப்பொழுது நானே தெரிந்து கொண்டேன். தெரிந்து கொண்டும் தவறு செய்ய மாட்டேன். தெரியாமல் செய்து விட்ட தவற்றுக்கும் தண்டனை வேண்டுமே! அதனால்,

நான் எவ்வளவு தொலைவு வண்டியில் ஏறி வந்தேனோ, அவ்வளவு தொலைவு இந்த வண்டியை இழுத்துச் செல்வேன்” என்றார் அப்படியே செய்தார்.

கழுத்துப் புண்ணுடைய மாட்டை மீண்டும் வண்டியில் பூட்டாமையே போதுமே! இவர் வண்டியை இழுத்ததால் புண் ஆறி விடுமா? அந்த வண்டி ஓட்டி அடுத்த வேளை வண்டியில் பூட்டாமல் இருப்பானா? அத்தகைய உள்ளத்தினன் அவன் எனின், முன்னையே வண்டியில் பூட்டியிருக்க மாட்டானே என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்றும்!

மாட்டுக்கு வந்த புண்ணைத் தாங்காமல், அப்புண்ணொடு வண்டியில் பூட்டியது தாங்காமல், அறியாமல் செய்த குற்றத்தையும் அருளியல்பால் உணர்ந்து போற்றிய போற்றுதல் உள்ளதே அது நம் உளங்கொள்ளத் தக்கது அன்றோ!

இது வடநாட்டுச் சிற்றுார் ஒன்றில் நிகழ்ந்தது.

பொழிஞ்சுராசர் சென்று வண்டியிழுத்தவர் அண்ணல் காந்தியடிகள்.

ஆடுசுமத்தல்

ஆட்டு மந்தை ஒன்று.

அந்த மந்தையில் பிந்திப் பிந்தி நொண்டிச் செல்லும் குட்டியாடு ஒன்று!

மந்தையை விட்டுப் பிந்தி வரும் ஆட்டை, விட்டுவிட முடியுமா?

பிந்தி வரும் ஆட்டுக்காக, முந்திச் செல்லும் ஆட்டு மந்தையை விட்டுவிட முடியுமா?

நொண்டியாட்டை அடித்து அடித்துத் துயரோடு துயர் ஆக்கி ஓட்டி வந்தான் மேய்ப்பன்.

அச்செயல் கண்ட ஓர் உள்ளம் உருகியது; ஓடமாட்பாத ஆட்டைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தது.

தலைநகரில் நிகழப் போகும் வேள்வியில் தலைகொடுக்க இவ்வாட்டுமட்டை ஓட்டிச் செல்லப்படுகின்றதாம்! இதனைக் கேட்டறிந்தார் நொண்டியாட்டுச் சுமைப் பெருந்தகை.

தலைநகர் வரை ஆட்டுச் சுமையுடன் சென்றார் அவ்வருளாளர். வேள்வி நிகழ இருக்கும் இடத்தையும் அடைந்தார்.

வெட்டுப்படப் போகிறோம் என்பதுணராத ஆடுகள், மந்தை மந்தையாய் நின்றன. வேள்விக் கொலைஞரும் நாச்சுவை நயந்து ஆர்வத்துடன் இருந்தனர். வீறாப்பு மிக்க வேந்தன் இவ்வேள்விக்களிப்பிலே வேங்கையென

நின்றான். அவன் முன்னே அருட்சுமை அண்ணல் ஆடு தாங்கியாய்நின்றார்.
வேங்கையும் மானும் எதிரெதிர் நின்ற நிலை அது.

மான் பேசிற்று ; ஆம் பேசிற்று. அதன் மொழி தமிழ்ப்பாவும் ஆயிற்று.

வாமும் உயிரினை வாங்கிவிடல் - இந்த

மண்ணில் எவர்க்கும் எளிதாகும்

வீழும் உடலை எழுப்புதலோ - ஒரு

வேந்தன் நினைக்கினும் ஆகாதையா!

ஆட்டின் கழுத்தை அறுத்துப் பொசுக்கிநீர்

ஆக்கிய யாகத் தவியுணவை

ஈட்டும் கருணை இறையவர் கைகளில்

ஏந்திப் புசிப்பரோ கூறுமையா!

மைந்தருள் ஊமை மகனை ஒருமகன்

வாளால் அரிந்து கறிசமைத்தால்

தந்தையும் உண்டு களிப்பதுண்டோ? - இதைச்

சற்றுநீர் யோசித்துப் பாருமையா ;

காட்டுப் புலியின் கொடுமையஞ்சி - உங்கள்

கால்நிழலில் தங்கிய ஆடுகளை

நாட்டுப் புலியெனக் கொல்லுவதோ - அந்த

நான்மறை போற்றிய நீதிஐயா!

ஆதலால் தீவினை செய்ய வேண்டாம் - ஏழை

ஆட்டின் உயிரையும் வாங்க வேண்டாம்

பூதலந் தன்னை நரகம தாக்கிடும்

புத்தியை விட்டுப் பிழையும் ஐயா!

என வாய்பேசா உயிரெல்லாம் வாய்பெற்றாங்கே வாதாடி வழக்கிட்டவாறு
அந்த மான் பேசிற்று. அந்த அருள்வளர் மான் எது? அதன் பேச்சைத் தமிழில்
தந்தவர் எவர்?

ஆடு சுமந்த அந்த அருள்மான் அண்ணல் புத்தர்.

வேள்வி நடைபெற இருந்த இடம் பாடலிபுத்திரம் (பாடனா).

வேங்கை என நின்ற வேந்தன் பிம்பிசாரன்!

புத்தர் மொழியைத் தமிழில் தந்த மணி கவிமணி!
 'ஆசியசோதி' யெனக் கதிரொளி வீசிய காட்சி இது! இதனால்,
 "ஆடு சுமந்திளைத்த புத்தரேன் அந்தணராய்ப்
 பாடு புகழ்பெற்றார் வள்ளுவரே - நீடிய
 அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வயிர்க்கும்
 செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்."

என எடுத்துக்காட்டாம் அந்தணரானார்.

ஓரிடத்தில் ஓராட்டைச் சுமந்தார் புத்தர்; எத்தனை நொண்டி ஆடுகள்!
 நோயாடுகள்! ஆட்டுத் தொட்டிகள்! எண்ணத் தொலையுமா? உயிர்க் கொலை
 வேள்வி உலகில் நின்று விட்டதா? உயிர்க்கொலை நின்று விட்டதா?
 என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்றும்.

"இறைவன் பெயர் சொல்லிக் கொண்டு இரக்கமில்லாச் செயல் செய்தல்
 ஆகாது. வேள்விக் களத்திலே எனினும் கொலை கொலையே" என்ற
 உயிரிரக்கப் பார்வையே உயர் பார்வை என்பதை உணர்த்துவது இது.
 இதுவே,

"இறைவன் பெயர் சொல்லிக் கொண்டு இரக்கமில்லாச் செயல் செய்தல்
 ஆகாது. வேள்விக் களத்திலே எனினும் கொலை கொலையே" என்ற
 உயிரிரக்கப் பார்வையே உயர் பார்வை என்பதை உணர்த்துவது இது.
 இதுவே,

"அவிர்சொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
 உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று."

என்னும் வள்ளுவத்திற்கு முற்பட முழங்கிய முழக்கம் எண்ணத் தக்கது இதுவே!
பன்றி தூக்கல்

ஒரு வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அது குதிரை வண்டி. அதில்
 வழக்கறிஞர்கள் சிலர் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் சென்ற வழியில் ஒரு
 குட்டை, அதில் சேறும் நீரும். அச்சேற்று நீரில் இறங்கிய பன்றி அப்படியே
 உள்ளே உள்ளே சேற்றுள் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது. வண்டியில் இருந்த
 வழக்கறிஞர்களுள் ஒருவர் கண்ணில் இக்காட்சி பட்டுவிட்டது.

வண்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. பன்றியைக் கண்டவர் உள்ளம்
 உருகியது. எனினும் விரைந்து செல்ல வேண்டிய நெருக்கடியில் உடனே
 இறங்கத் துணியவில்லை. இறங்கி அப்பன்றிக்கு உதவாமல் செல்லவும்
 அவரால் முடியவில்லை! அதனால், வண்டியில் இருந்து குதித்து ஓடினார்.
 பெரிதும் மூழ்கிச் சாவைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த பன்றியைத் தூக்கினார். அது

என்ன செய்யும்? பிழைத்த மகிழ்வில் ஓர் உதறல் உதறியது! உடையெல்லாம் சேறு ஆயிற்று!

அவற்றை நீரில் அலசிப் போட்டுக் கொண்டு ஓட்ட ஓட்டமாக ஓடி, ஓடிப் போய் விட்ட வண்டியைப் பிடித்தார்.

நண்பர்கள் எள்ளி நகையாடினர். அதனை இனியதாக எடுத்துக் கொண்டு அவரும் நகைத்தார்.

“உடை அழுக்கானாலும் ஓட நேரிட்டாலும் போக இருந்த ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றிய உவகை எவ்வளவு உவகை! நான் அதனைச் செயல் தவறி இருந்தாலோ, காண நேராமல் இருந்திருந்தாலோ என்ன துடி துடித்திருக்கும்; துடிப்போடே செத்திருக்கும்!” என்று தன் செயலுக்குத் தானே மகிழ்ந்தான் அவ்வருளாளன்.

அவன் அமெரிக்க நாட்டின் வெள்ளை மாளிகையில் பின்னாளில் வீற்றிருந்து அடிமை முறையை ஒழித்துக் கட்ட வாய்த்தவனாகிய அண்ணல் ஆபிரகாம் லிங்கன்!

அவன் அப்பன்றியைத் தூக்கி விட்டதால் மட்டும் பன்றி இனத்தின் அலை கொலைகள் நீங்கி விடுமா? சாவும் அழிவும் தீர்ந்து போகுமா? என்பவை வினாக்கள் அல்ல!

‘உயிர்க்கு, உயிர் இராங்குதலே உயிர்க்கடன்’ என்பதை உணர்த்துவது அது!

வண்டி தள்ளிய ஒருவர் காட்சியைத் தென்புறம் நிறுத்துங்கள்!

வண்டியிழுத்த ஒருவர் காட்சியை வடபுறம் நிறுத்துங்கள்!

ஆடு சுமந்த ஒருவர் காட்சியைக் கீழ்புறம் நிறுத்துங்கள்!

பன்றியைத் தூக்கிய ஒருவர் காட்சியை மேல்புறம் நிறுத்துங்கள்!

இந்நான்கு பக்கங்களின் நடுவில் ஒரு காட்சி நிகழ்வதைக் கண்முன் காணுங்கள்! எளியேன் கண்டது என் இளந்தைப் பருவத்தில்! அதனை முதியர் சிலரும் கண்டிருக்கலாம்! அக்காட்சியைக் காண்க!

ஒரு பல்லக்கு

நான்கு பேர்கள் சுமக்கக் கூடிய மூடுபல்லக்கு

பார்க்க வயப்படுத்தும் வனப்பு.

பட்டு மெத்தை விரிப்பு தலையணை தீண்டு.

பக்கத்தில் வழிபாட்டுப் பொருள்கள் பால் பழம் பலகார பண்ட வகைகள்.

அப்பரிய பல்லக்கின் உரிய இடமெல்லாம் கவர்ந்து கொள்ளும் காவியுடை உருவர்.

இருந்த கோலமும் ஆவார்! கிடந்த கோலமும் ஆவார்!

நான்கு பேர்கள் அப்பல்லக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பாரா?

நடந்தால் தொலைவு மாளாதே! அதனால் ஓட வேண்டும்.

ஒருகல் தொலைவு ஓடிப்போய் அங்கே காத்திருக்கும் சுமையர் நால்வர் கழுத்தில் தந்து பல்லக்கைச் சுமந்து சென்ற விரைவினும் விரைந்து ஓடி நான்காம் கல்லிலே நின்றல் வேண்டும்.

பல்லக்கு அக்கல்லுக்கு வரும்போது அதனைத் தாங்கிக் கொண்டு அடுத்த கல்லுக்குச் சுமந்து தந்து அடுத்த நான்காம் கல்லுக்கு ஓடிப்போய் நிற்கவேண்டும்.

இவ்வாறு கல்லுக்கு நால்வரால் நான்கு கல்லுக்கும் பதினாறு பேர்கள் மாறிமாறி நின்று தொடர் ஓட்டச்சுமையாய் மேலே இருக்கும் துறவரைச் சுமந்து செல்ல வேண்டும்.

கோயில் திருவுருவங்கள் திருவுலாக் கொள்ளுங்கால் அதனைச் சுமக்கும் சேவையர் உண்டு. அவர்க்கெனக் கொடைகளும் (மானியங்களும்) உண்டு. திருவுருவங்களை மட்டுமா தூக்குவர்? ஓரடி ஈரடிச் சிறு சிலையையோ ஏழடி எட்டடிச் சிலைகளையோ தூக்கினும் அவற்றொடும் அதன் பூசகரையும் சேர்த்தல்லவோ சுமந்தனர்! அச்சுமையர்க்கேனும் ஆங்காங்கு நிற்குங்கால் தாங்கு கோல்கள் ஊன்றி நிறுத்துதல் உண்டு! ஆனால், மேலே கண்ட துறவரைத் தூக்குவோர் தோளேதான் தாங்கு கால்களும், கோல்களும்!

கால்வேக - தோள்வேக - உடல்வெதும்ப - உள்ளம் வெம்ப - பசிவாட்ட - வாய் உலரச் - சுமப்பார் சுமக்க, விசிறி கொண்டு விசிறிக் கொண்டு, பருப்பு வகைகளும் மணப்பொருள்களும் இட்டுச் சுண்டக் காய்ச்சிய பாலை இடை இடை பருகிக் கொண்டு இருப்பார் இருக்கும், கண்ணைக் குடையும் காட்சியைக் கண்டும் கல்லாகவும் கட்டையாகவும் மரத்துப்போன கூட்டம் கையெடுத்து வணங்கிக் கொண்டும் திருப்பெயர் சொல்லி வாழ்த்தும் போற்றியும் பாடிக் கொண்டும் இருக்குமானால் அப்பல்லக்குச் செலவு, 'அருள் செத்துவிட்டது, அது நாறிப் போகுமுன் ஆழக்குழி தோண்டிப் புதைக்கப் போகிறோம்' என்பதற்கு அடையாளமாகத் தோன்றுமே யன்றி வாழ்த்தத் தோன்றுமோ? வரவேற்கத் தோன்றுமோ? தோன்றியதே எனின் அவ்வளவு மரத்துப் போகத் தன்னலம் செய்து விட்டது! கண்மூடித் தனம் ஒப்புக் கொண்டு விட்டது! அடிமைப்பட்டோம் என்பதும் உணரா அடிமை ஏற்றுக் கொண்டு

விட்டது! அவையெல்லாம் இறைவன் பெயராலும் விதியின் பெயராலும் எதிர்ப்பிலா நிலையில் இயன்றன. அந்நிலை, செல்வச் செருக்கர்க்கும் ஏறிற்று. அவரும் தண்டிகை வைத்துக் கொண்டனர்.

‘சிவிகை’ எனின் என்ன, ‘பல்லக்கு’ எனின் என்ன, ‘தண்டிகை’ எனின் என்ன, ‘அணிகை’ எனின் என்ன, ‘வையம்’ எனின் என்ன, ‘ஞானம்’ எனின் என்ன, ‘மூடு’ எனின் என்ன, எல்லாம் மாந்தரை மாந்தர் என எண்ணாரின் தடிப்பின் சின்னங்களே ஆம். செல்வால் ‘பாடை’ எனின் என்ன, ‘கப்பல், தேர்’ எனின் என்ன, அமைப்பு வகையால் வேறுபட்டனவும், மேலிருப்பார் வகையில் வேறு பட்டனவுமேயாம்.

நான்கு திக்குகளிலும் மேலே கண்ட காட்சிகளைத் தனித் தனிநோக்கி, நடுவே இக்காட்சியையும் வைத்து நோக்கின் என்ன தோன்றும்?

நால்வர் அருளரா - அறவரா - மெய்யுணர்வரா?

நடுவர் அருளரா - அறவரா - மெய்யுணர்வரா?

“உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை”

என்பதை மேற்கொண்டவர் நால்வரா, நடுவரா?

யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் வண்டிவகை என வந்தபின்னரும் ஏன் சிவிகை ஏறினர்; யானை குதிரைகளின் மேலே இருந்து ஊர அச்சம். வண்டியில் செல்லின் மேடு பள்ளக் குலுக்கல் துயர், அலுப்பிலாச் செல்வு ஆள்தூக்கியாய்ச் செல்லல் என்று கொண்டவர் அருளராம்! அறவராம்! துறவராம்!

மென்கண் பண்பு

“மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும், வழக்கமினி உண்டோ! அந்த வாழ்க்கை இனி உண்டோ?” என்று பாவலர் பாரதியார் இந்நூற்றாண்டில் முழங்கினாரே! மாந்தனை மாந்தனாக நினை என்பதுதானே பொருள்!

“நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்

செல்வம் அன்று தன் செய்வினைப் பயனே!

சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சும் மென்கண்

பண்பின் செல்வம் செல்வமென் பதுவே”

என்னும் நற்றிணை (210), ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எழுந்தது. ‘தன் செய்வினை’ என்பதுதான் செய்கின்ற செயல் என்பதைக் குறிப்பது. கடிய

ஊர்தல் என்பது ஊர்திகளைக் குறிப்பது. ஊர்திகளைக் கொண்டு ஊர்வது பொருளால் கூடுவது என்பதை இது சொல்கின்றது. ஆனால் தன்னை அடுத்துளோர் துன்புக்குத் தானும் துன்புற்று அவர் துன்பினை அகற்றுதலே பண்புடையவர் போற்றும் செல்வம் என்கிறதே அது! நாம் நடுவே கண்ட பல்லக்குக் காட்சி, சேர்ந்தோர் புன்கண் அஞ்சும் மென்கண் பண்பின்” வழிவந்ததா?

இனி, வள்ளுவர் உள்ளம் சிவிகையில் இருத்தலை அறத்தாறு எனக் கொள்ளுமா என்பதை ஆய்தல் முறைமை.

வள்ளுவர் உள்ளம்

வள்ளுவர் அருளுள்ளம் வானினும் உயர்ந்தது; ஆம் கடலினும் ஆழ்ந்தது; பரிய உலகினும் விரிந்தது! இதனை முற்றிலும் உணர்ந்தார் அரியர்! எனினும் முயன்றால் ஓரள வேனும் காணக்கூடுமே!

அறிவு :

அறிவின் இலக்கணம் கூறுகிறாரே வள்ளுவர். அறிதல், அறிவறிதல், கற்றறிதல், கேட்டறிதல், அவையறிதல், குறிப்பறிதல், காலம் அறிதல், இடம் அறிதல், வலியறிதல், செய்ந்நன்றி அறிதல், ஒப்புரவறிதல் என அறிதல் அளவிலோ அறிவின் இலக்கணத்தை - குறிக்கோளை - க்கொண்டார்;

“அறிவினான் ஆகுவ துண்போ பிறிதினோய்
தன்னோய்போல் போற்றாக் கடை”

என்றாரே! அறிவின் முழுமை ஈதேயல்லவோ!

பிற உயிர்களின் துயரைத் தன்னுயிர் என எண்ணுபவன் பெற்ற உயிரிர்க்க அறிவு - அருளறிவு - எதுவோ அதுவே அறிவு! பிற அறிவுகள் அறிவு என்று சொல்லுதற்கு உரியவை அல்ல என்னும் அருட்கண்ணார் வள்ளுவரா, சிவிகை சுமத்தலை அறத்தாறு என்பார்? அதிலும் அறன் வலியுறுத்தலில் வலியுறுத்திக் கூறுவார்.

அறம்

அறவினையை இன்னவழி என்று இல்லாமல் என்ன வழியில் ஆயினும் செய்க என்பதை,

“ஒல்லும் வகையால் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வா யெல்லாம் செயல்”

என்று கூறுபவர், சிவிகையேறிச் செல்லுதலையோ அறம் என்று கூறுவார்?

அந்தண்மை என்பது அருள். அதனை மேற்கொண்டவர் அந்தணர்; அவர் அறவோர்; அத்தன்மையுடையோர் ஈவிரக்கமில்லாக் கல்லராய் இருப்பின், நல்லராய் இருப்பவரா?

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்”

எவ்வுயிர்க்கும் என்னும் அபங்கலில் சிவிகை சுமப்பார் அபங்கமாட்பாரா?

அன்பு

அன்புடைமையிலே

“அன்போடு இயைந்த வழக்கு” (73)

“அன்பற்று அமர்ந்த வழக்கு” (75)

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை” (80)

என்றெல்லாம் கூறுகிறாரே? அவ்வன்பர் செயலாமா சிவிகையேறல்?

“என்கிறபடி அவரை அறம் அல்லவோ சுட்பெரிக்கும்!”

அருள்

அருளுடைமையில் உருகி உரைக்கிறாரே

“வலியார்முன் தன்னை நினைக்க தான் தன்னின்
மெலியார் மேல் செல்லும் இடத்து”

என (220). மெலியார் மேல் செல்லுதல் என்பதற்கு மெலியார் மேல் ஏறிச் செல்லுதல் எனவும் குறிப்புப் பொருள் காண வைக்கிறாரே!

‘இன்னும் இப்படியே சுமக்கச் சொன்னால் எங்கே போடுவோம் எப்படிப் போடுவோம் என்பது எங்களுக்கே தெரியாது’ என்று தூக்கிகள் சொன்ன பின்னர்ச் சிவிகை ஏறலைவிட்ட பெரியவர்களும் உண்டே! மெலியார் வலிய ரான விளைவின், விளைவுதானே அது!

அருளாளர் எவர் எனின், “மன்னுயிர் ஓம்புவார்” என்கிறாரே வள்ளுவர்; மன்னுயிர், வாழுமுயிர் என்றெல்லாம் பொதுமையில் சொல்லப்படினும் மாந்தர் உயிரையல்லவோ சிறப்பாகச் சுட்டுதல் வள்ளுவத்தில் காண்பதாம்.

அருளாட்சி உடையார்க்கு அல்லல் இல்லை என்றிருக்கவும், அவர் பிறர்க்கு அல்லல் ஊட்டிகளாய் இருப்பின் அருளாளர் தாமா? (245)

இன்னா செய்யாமை முதலியன

இன்னா செய்யாமையில்,

“தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க்கு இன்னா செயல்” (318)

(தன்னுயிர்க்குத் துன்பம் தருவது இது என்று அறியும் ஒருவன், மற்றை உயிர்களுக்கு அத்துன்பத்தைச் செய்வது என்ன அறிவாகும்?)

“நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய் செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்” (330)

(துன்பம் எல்லாம் துன்பம் செய்தாரையே தொடர்ந்து வருவனவாம்; ஆதலால் தமக்குத் துன்பம் இல்லாமையை விரும்புவார் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யார்) - என்றெல்லாம் இன்னா செய்யாமை சுட்டும் வள்ளுவரோ, இவ்வல்லல் சுமையை அறப்பயன் என்பார்?

இன்னும்,

“அல்லல்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை” (555)

என்றும்,

“கண்ணோட்டத் துள்ளது உலகியல் அஃதிலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை” (572)

என்றும்,

“மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர் கண்ணோடு
இயைந்துகண் ணோடா தவர்”

என்றும்,

“மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும்
கீழல்லார் கீழல் லவர்” (1973)

என்றும்,

“பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு” (963)

என்றும் சொல்லப்படும் குறள்களை நோக்குவார், வள்ளுவர் உள்ளம் அறம் செய்யார் சிவிகை சுமப்பார் என்றும், அறம் செய்தார் சிவிகையில் இருப்பார் என்றும் கூறும் என உள்ளவும் கொள்ளார்.

சிவப்பிரகாசர்

பரிமேலழகர் முதலானோர் கொண்ட உரையில் பொருந்தாமை உண்டு என்பதை முந்தையோரும் கண்டனர். அவருள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகளார். அவர்க்கு ஒரு வரலாற்றுச் செய்தி ஐயத்தைக் கிளப்பியது.

அப்பரடிகள் திருப்பூந் துருத்தியில் இருந்து திருத்தொண்டு செய்து வருவதை அறிந்த திருஞான சம்பந்தர் அவரைக் காணும் பெருவிருப்பால் ஆங்கு வந்தார். அவர் வருமுன்றே அவரைக் கண்களிப்பக் காணும் வேட்கையால் வழிநோக்கி நடந்தார். கூட்டத்திடையே முத்துச் சிவிகையில் வரும் ஞான சம்பந்தரைச் சிவிகை தாங்குவாரோடு தாமும் தாங்கிக் கொண்டு சென்றார்.

திருமடம் சார்ந்த காலை 'அப்பர் எங்குற்றார்?' என்று வினவினார் சம்பந்தர்" உம் அடிகள் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்று இங்குற்றேன்" என்றார்?

இதனைத்,

“திருஞான முனிவர ரசிருந்த திருப் பூந்துருத்திக்கு

அருகாக எழுந்தருளி 'எங்குற்றார் அப்ப' ரென

உருகாநின் றும்மடியேன் உம்மடிகள் தாங்கி வரும்

பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங்குற் றேனென்றார்”

என்கிறார் சேக்கிழார். (பெரி. திரு. 396)

அப்பர் மொழி கேட்ட சம்பந்தர் அப்படியே இருந்தாரோ?

குதித்து அப்பரை வணங்கினார்.

இதனைச் சேக்கிழார்,

“பிள்ளையார் அது கேளாப் பெருவிரைவுடன் இழிந்தே

உள்ளமிகு பதைப் பெய்தி உடைய அரசினை வணங்க

வள்ளலார் வாகீசர் அவர் வணங்கா முன் வணங்கத்

துள்ளுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாம் தொழுதார்த்தார்”

என்றார். (397)

இங்கே சிவிகையில் இருந்தவர் ஞானசம்பந்தர்; சிவிகை சுமந்தவர் நாவுக்கரசர், இவரில் எவர் தாழ்ந்தார்? எவர் உயர்ந்தார்?

“அப்பர் என்றபெயரையும் நாவுக்கரசருக்குவழங்கியவரே ஞானசம்பந்தர் தாம்! அப்பரும் மைந்தருமாம் கேண்மை முறையில் உயர்வென்ன தாழ்வென்ன? அறம் செய்தல் என்ன? செய்யாமை என்ன? அதனால் சிவப்பிரகாச அடிகளார் தாம் இயற்றிய நால்வர் நான்மணி மாலையில் சிவிகை பேருந்தாகவும், சிவிகையில் செல்வோரை பேருந்தில் செல்வோராகவும், சிவிகையைத் தாங்கிச் செல்வோரை பேருந்து

ஓட்டுவோராகவும் கொள்ளலாம். எடுத்துக் காட்டுகளைக் காலநிலைக்கேற்ற முறையிற் கொண்டு பொருள்மீது கருத்துச் செலுத்துவது சிறப்பு” என்கிறார். திருவள்ளுவரும் சிவப்பிரகாசரும், என்னும் நூலாசிரியர் குமரசாமி ஐயா.

மிதிவண்டியா, உந்துவண்டியா, தொடர்வண்டியா, வானூர்த்தியா, கப்பலா இயக்குபவரும் இருப்பவரும் ஒப்ப இருந்து செல்கின்றனர். ஒப்ப மதிக்கவும் படுகின்றனர். ஏன்? இயக்குவார் ஒருபடி உயர்வாகக் கூடப் போற்றப்படுகின்றனர். ஆனால், சிவிகை சுமப்பார்க்கும் இருப்பார்க்கும் இத்தகைய சமநிலை உண்டா? ஓடி ஓடி இளைப்பான் எங்கே? அவன் கழுத்தில் ஏறி இருப்பான் எங்கே? ஒப்புரவு ஏற்பட வழியுண்டா? கால - இட - சூழல் நிலை கடந்தும் அறவோருள் அறவோர் வள்ளுவர் என்பதைக் குறள் நூலை காட்டும்!

திரு.வி.க. 'எடுத்துக் காட்டின் நிலையினை ஆராய வேண்டுவது அநாவசியம்' என்றாரேனும் அவர்தம் சால்பால் எவ்வளவு அருமையாக ஆய்ந்து வடிக்கிறார்.

பல்லக்கைத் தாங்கிச் செல்வோரும் மனிதரே. அதில் ஏறிச் செல்வோரும் மனிதரே, இருவரும் ஒருவழியில் பிறந்தவரேயாவர்.

இருவரும் தொழின் முறையில் ஈடுபட்டவரே யாவர். அறநெறி தொழிலிடைப் பொதுவாய் இலங்குவது. அறநெறி பல்லக்கைத் தாங்கலில் சுருங்கியும் அதில் செல்கையில் பெருகியும் நிற்பதோ இல்லை. பல்லக்கைச் சுமந்து செல்வோரும் அறநெறி நின்றால் அறவோராகலாம். பல்லக்கில் ஊர்ந்து செல்வோரும் அறநெறி நின்றால் அறவோராகலாம். அறவோராகும் வாய்ப்பு இருவர்க்கும் உண்டு. ஒருவர்க்கு மட்டும் அவ்வாய்ப்பில்லை. அறத்தாறு ஒரு சாரார் பக்கம் சாயும் தன்மையுடையதன்று. ஆகவே 'அறத்தா றிதுவென வேண்டா' என்றார். என்னை? அது 'சிவிகை பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தானிடை' வெளிப்படையாக விளங்கலான் என்க. 'அறநெறி வழாத நடை வேண்டும்' என்பது கருத்து என்கிறார்.

திருக்குறள் விளக்கவுரை, பாயிரம் 392-9

புதிய பார்வை

ஒப்பவும் இயலாமல் மறுக்கவும் விரும்பாமல் செல்லும் இந்நிலை பரிமேலழகர் முதலோர் உரைகளின் விளைவால். இவ்வரைகளைக் கடந்த பார்வை - காலப் பார்வை - வாழ்வுப் பார்வை பார்த்தோர் அப்பழைய உரை

வழியே சென்றார் அல்லர். புதுப் பார்வை பார்த்தனர், புலவர் குழந்தை, பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார், பாவேந்தர் இன்னவர் அன்ன வகையர்.

இவர்கள் பார்வை 'பகுத்தறிவுப் பார்வை' எனவும், 'சீர்திருத்தப் பார்வை' எனவும் 'நம்பா மதத்தர் பார்வை' எனவும் போற்றவும் தூற்றவுமாக இருப்பாற்பட்டு நின்றன.

வ.சுப.மா.

பரிமேலழகர் முதலியோர் பார்வை வள்ளுவத்தொடு கூடிய பார்வை அன்று என்றும், புலவர் குழந்தை முதலானோர் பார்வை புதுப் பார்வையென ஒதுக்கத் தக்கது அன்று; அதுவே வள்ளுவ வழிப் பார்வை என்றும் நிலைப்படுத்தியவர் மூதறிஞர் செம்மல் வ.சுப. மாணிக்கனார் ஆவர். அது வருமாறு :

“அறத்தாறு இடை”

என்பது கருத்து மயக்கத்துக்கும், கருத்துப் பூசலுக்கும் உரிய குறளாகும். பல்லக்கில் ஏறியிருப்பவன் அறஞ் செய்தவன் எனவும், அதனைச் சுமப்பவன் அறஞ் செய்யாத பாவி எனவும் பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிதி, காளிங்கர், பாவாணர் முதலியோர் பொருள், காண்பர். பல்லக்கில் ஏறுதல், அதனைச் சுமத்தல் என்ற நிகழ்ச்சியை வைத்து அறத்தின் பயனை மதிப்பிட வேண்டா எனத் திரு.வி.க.வும், குழந்தையும் பாரதிதாசனும் பொருள் செய்வர். இச்சிக்கலை நான் இக்கட்டுரையில் புதிதாகக் கூறிய குறளுத்தி மூலம் தீர்க்கலாம். உலகத்தார் நடைமுறையில் கொண்டிருக்கும் கருத்தினை மறுப்பது ஒரு குறளுத்தி. அப்போது வேண்டா என்ற நடையை ஆளுவர் வள்ளுவர்.

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின் (280)

அஞ்சாமை அல்லால் துணை வேண்டா அஞ்சாமை

எண்ணி இடத்தாற் செயின் (497)

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்

நட்பாங் கீழமை தரும் (785)

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது

அற்றது போற்றி யுணின் (942)

இக்குறள் எல்லாம் ஓர் உத்தியின் வடிவமைப்புடையவை.

உலகம் மழித்தலும் நீட்டலும் ஆய புறவேடத்தைத் துறவாகப் பார்த்தும், அகத்தில் அஞ்சாமையைத் துணையாகக் கொள்ளாது ஆளைத் துணையாகக் கொள்வதைப் பார்த்தும், ஒத்த உணர்ச்சியை நட்பாகக்கொள்ளாது பலமுறை பழகுவதை நட்பென்று மயங்குவதைப்பார்த்தும், நடைமுறைப் பழக்க வழக்கமே உடல் நலத்திற்கு நல்வழியாகும் என்பது அறியாது புற மருந்தை நம்பியிருப்பதைப் பார்த்தும் இவையெல்லாம் வேண்டாம் என்று மாசுபடிந்த கருத்தினை மறுப்பர் திருவள்ளுவர்.

இந்நடையில் அமைந்ததுவே 'அறத்தாறு இதுவென வேண்டா' என்ற குறளும். ஆதலின் இப்புறக் காட்சியை அறமென மயங்க வேண்டா என்று உலகத்தை இடித்துரைப்பதுதான் வள்ளுவரின் உத்தியாகும். மனத்துக்கண் மாசில்லாமையே அறம் (34) எனவும், மேலிருந்தும் மேலல்லார் கீழிருந்தும் கீழல்லார் (973) எனவும் உடன்பாட்டாலும் எதிர்மறையாலும் மொழிந்த வள்ளுவப் பெருமகன், பல்லக்குக் காட்சியைப் பொருளாக மதித்துச் சொல்வரா என்று நினைமின். அது அக்காலச் செல்வர் ஊர்ந்த ஒரு நாகரிகப் போக்குவரத்து அவ்வளவே.

- திருக்குறட்சுபர் 75-76

சுவடிச் செய்தி

விளக்கப்பெற்ற செய்திகள் வருமாறு,

இச்சிறு சுவடியில் 'அறத்தாறு' என்னும் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் - முதலிய உரையாசிரியர்கள்

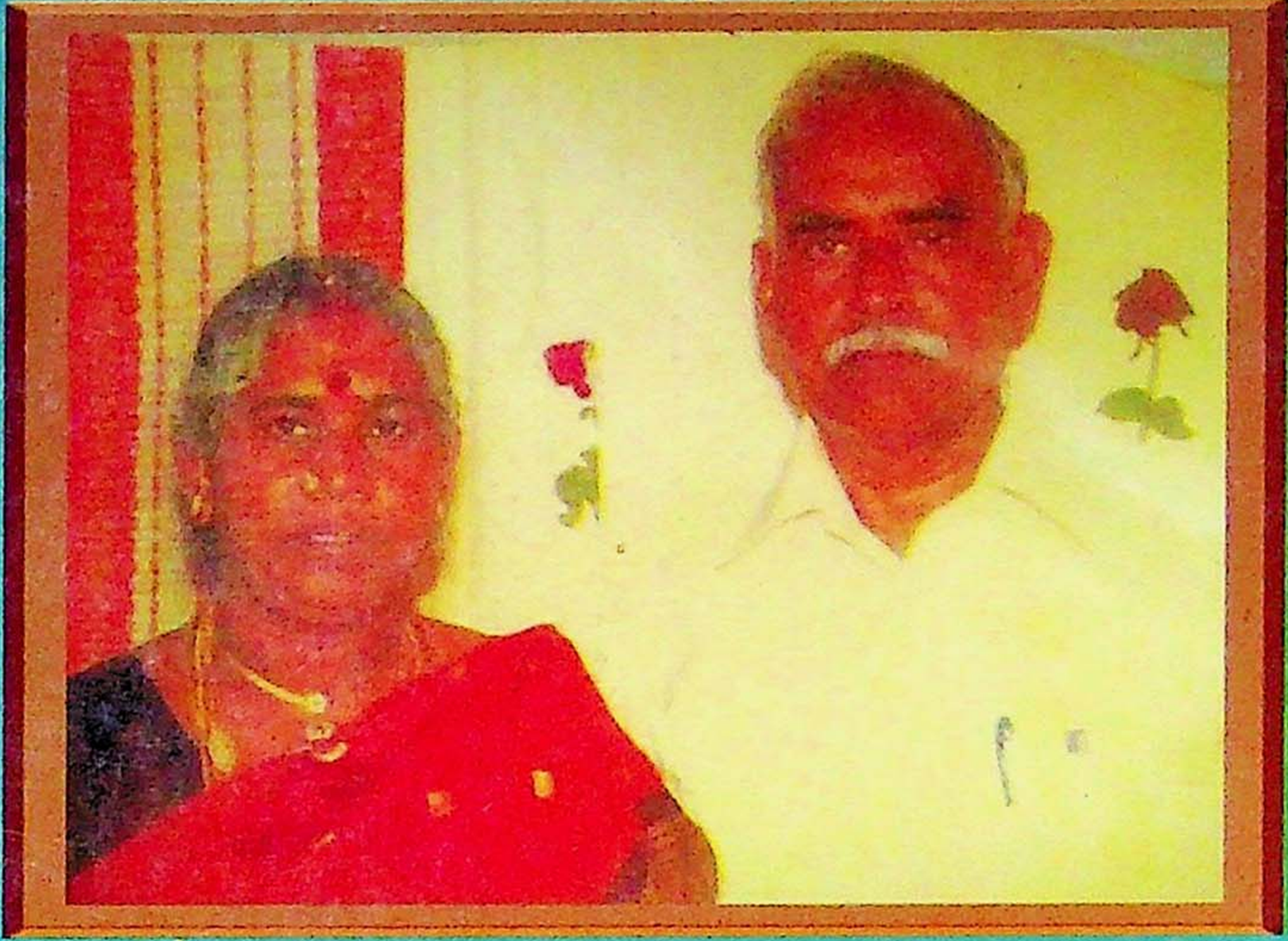
“அறம் செய்தவர் அவ்வறத்தால் சிவிகை செலுத்துவாராகவும், அறம் செய்யாதார் சிவிகை சுமப்பாராகவும் உள்ளனர்.” என உரை கண்டனர். ஒவ்வொருவர் முயற்சி சிக்கனம் என்பவற்றுக்கு ஏற்பப்பொருள் சேரும்; செய்வினையொடு பொருளைப் பொருத்துதல் ஆகாது. வள்ளுவர் கண்ட தவம் தம் துயர் தாங்களும் பிறவுயிர்க்குத்துயர் செய்யாமையுமே. ஈது அறமன்று என்றுகூற வந்ததை அறம் என்றது தவறாம். அறத்தாறு இதுஎன்று முடிவுகொண்டு அதன் பின்னரே 'வேண்டா' என்பதை ஆய்தல் வேண்டும்; வள்ளுவ அறம் மனத்துக்கண் மாசின்மையே மக்கள் நோயர் உடற்குறையர் சுமை, விரும்பி ஏற்கும் இன்சுமை, விநோபா பாபேயின் வண்டிதள்ளல், காந்தியடிகளின் வண்டியிழுத்தல், புத்தர் பெருமானின் ஆட்டுச்சுமை,

ஆபிரகாம் அண்ணலின் பன்றி தூக்கல் என்பவற்றோடு, மெலியார்மேல் வலியார் இருந்து செல்லும் சிவிகைச் சமையை ஒப்பிட்டுக் காணின் அதன் அறக்கேடு புலப்படும்; சிவிகையில் இருத்தலை வள்ளுவர் உள்ளம் அறத்தாறு எனக் கொள்ளாது சிவப்பிரகாச அடிகள் சிவிகை சமப்பார் பாவம் செய்தவர் என்பதை மறுத்தார்; ஆள்இழுவை வண்டியைச் சட்டத்தால் ஒழித்தது மாந்தரை இழிமைப்படுத்துவது என்பதாலேயே; அறத்தாறு, சமப்பார் இருப்பார் என்னும் இரு சாரார்க்கும் பொதுவானது என்பது திரு.வி.க. கண்ட உரை; சிவிகையைச் சமத்தலும் இருத்தலும் அறமாகாது எனப் புலவர் குழந்தை முதலானோர் உரை கண்டனர், அப் புத்துரை 'வள்ளுவர் நடையதே' என்று வ.சுப.மா. மெய்ப்பித்தார் என்பவையாம். ஆகலின் இக்குறளின் மெய்ப்பு பொருள்,

“பல்லக்கைச் சமந்து செல்பவனுக்கும் அதன்மேல் அமர்ந்து செல்பவனுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடு அறத்தின் பயன் என எண்ண வேண்டா; அது, பொருளால் ஏற்பட்ட தாகும்” என்பதாம்.

குறிப்புக்காக

இ. சுசீலா - சி. இமயவரம்பன்

பல்லக்கைச் சுமந்து செல்பவனுக்கும் அதன்மேல் அமர்ந்து செல்பவனுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடு அறத்தின் பயன் என எண்ண வேண்டா; அது, பொருளால் ஏற்பட்டதாகும்.